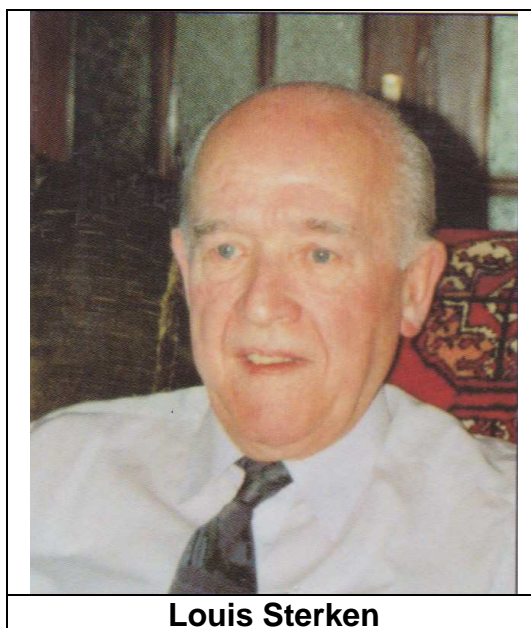

Louis Sterken

Verzameld werk uit Het Belang van Limburg (1952-1967)

- 1- Amerika vecht tegen gangsters (p.2)
- 2- Langs smokkelpaden (p.57)
- 3- Waterstofbom vermist (p.73)

Louis Sterken werd geboren op 22 november 1920 te St.-Truiden. Hij studeerde klassieke filologie aan de K.U. Leuven. Vooraleer in de journalistiek terecht te komen werkte hij als tolk voor de Amerikaanse luchtmacht in 1944-45. In 1946 werd hij redacteur van Het Nieuwsblad, maar nog in datzelfde jaar stapte hij over naar Het Belang van Limburg als redacteur en chef van de reportage-afdeling. In die functie kreeg hij in 1952 de opdracht van z'n hoofdredacteur Hubert Leynen om een reportage te maken over de geschiedenis van "den draad"⁽¹⁾. Daartoe doorkruiste hij de provincie Limburg, maar de nadruk lag toch op Noord-Limburg. Louis Sterken overleed in november 2006.

Een onmisbare gids daarbij was Jefke Peeters⁽²⁾, die hem bij tal van personen introduceerde. Een half jaar lang trok Louis de baan op om getuigenissen te noteren en foto's te nemen, want hij diende zelf voor het fotomateriaal in te staan. Vanaf 11 mei 1952 verscheen z'n "epos" dagelijks in de krant. Opmerkelijk is dat z'n verhaal nooit een afgerond geheel vormde: hij schreef z'n afleveringen dag na dag tijdens de publicatie en zelden had hij kopij voor meerdere dagen. Z'n werk is dan ook op de eerste plaats een getuigenis, dat na al die tijd de moeite van het lezen meer dan waard is. **Enz**

¹ "Den draad" staat voor de grensversperring onder hoogspanning, tussen België en Nederland tijdens de Eerste Wereldoorlog. K.M.

² Jefke Peeters: de provincie-ambtenaar die tevens spioneerde voor de geallieerden tijdens de Eerste Wereldoorlog. Van zijn hand het boek "Oorlogsherinneringen van een spion – mijne vlucht naar Holland", in onze digitale bibliotheek. K.M.

H.1. Lucky Luciano de enige die van een “wandeling” weerkeerde

Ondertitel: “In 1945 scheen hij tot inkeer te zijn gekomen...”

Tijdens de jaren die op de jongste wereldoorlog volgden, woog het banditisme zo drukkend in de Verenigde Staten, dat de Amerikaanse autoriteiten zich verplicht zagen een senaatscommissie in het leven te roepen, die met de opdracht belast werd de activiteit van de talrijke ondergrondse criminele organisaties aan het licht te brengen. Deze commissie – beter gekend als de commissie Kefauver, naar de naam van een harer meest gezaghebbende leden – beleefde op 29 december 1950 een historische dag toen M.C.M. Beasly, hoofd van de politie te Tampa (Florida) een verslag ter tafel legde, waarin hij volgende opzienbarend bericht als zijn mening ter kennis gaf.

“In dit land bestaat er een vereniging van beroepsmoordenaars, die iedereen naar believen kan huren en die slechts een voortzetting in Amerika is van de beruchte Siciliaanse Maffia”.

1

Beasly verklaarde dat hij er absoluut zeker van was, dat deze maffia moest verantwoordelijk gesteld worden voor alle grote misdrijven die tijdens de laatste jaren gepleegd werden in de USA.

De meesten stonden sceptisch tegenover deze verklaring. Zeker, de Verenigde Staten waren reeds vertrouwd met het systeem van “betaalde doders”, die moderne nazaten bleken te zijn van eertijds beruchte Italiaanse “bravi”. Volgens dezelfde stelregels werd in 1939 overgegaan tot de stichting van de “Murder Inc” een Amerikaanse benaming die zoveel wilde zeggen als “Naamloze Vennootschap van Moordaanslagen”. Maar Dwyer, toen district attorney, - bijna zoveel als procureur-generaal voor New-York – had spoedig kort spel gemaakt met deze beruchte organisatie. Op het einde van 1940 zaten reeds de meeste bendeleden achter slot en grendel. Dit was o.a. het geval met Abe Rele, Harry Strauss, Martin Goldstein, en Louis Lepke Buchalter, om maar de voornaamsten te noemen.

1

Op 18 september 1949 werd een der leden, die in 1940 de das ontsprongen waren, namelijk Philip Cohen, alias “de kleine snuffelaar”, vermoord gevonden te Long Island en nauwelijks enkele maanden later, in april 1950, stuurde het gerechtshof van Brooklyn het bendelid Pat Parisi – “de pochhans” genoemd – naar de elektrische stoel. Aangehouden in zijn weelderige appartementen te Pennsylvania, waar hij te slapen lag op een bed dat overkoepeld werd door een baldakijn van rose satijn, werd de “pochhans”, de gewezen “boss” van de Murder Inc. schuldig bevonden aan de moord op de syndikale leider Morris Diamond in 1939 en onverbiddelijk naar het “braadspit” gestuurd, zoals de fatale stoel ⁽³⁾ genoemd wordt, in de Amerikaanse onderwereld.

Hiermee was de zaak dus definitief van de baan en Beasly was zonder enige twijfel slachtoffer van zijn op hol geslagen verbeelding, zo dachten tenminste de meesten...

³ Ik veronderstel dat daarmee de “elektrische stoel” bedoeld wordt. K.M.

Maar daar Beasly toch voor een ernstig man gehouden werd, zocht men verder in de richting die hij aangewezen had en viel men van de ene verbazing in de andere. Maar de donderslag bij heldere hemel was toch de wederopstanding van de nachtmerrie van de Amerikaanse politie:

Carlo Salvatore Luciano, maar in de Verenigde Staten beter gekend als Lucky Luciano (Luciano de geluksvogel), die dager was van de titel van “Tsaar van de Amerikaanse onderwereld” van 1927 tot 1939, het jaar waarin Thomas Dewey hem van zijn troon haalde.

Hoe Luciano aan zijn bijnaam kwam

Luciano, die thans 55 jaar geworden is, was amper een knaap van 11 jaar toen hij te New York voet aan wal zette in gezelschap van zijn vader, een brave timmerman, die door de armoede uit Sicilië gedreven werd.

Dezelfde liefde voor zaag en schaaft was echter niet te bespeuren bij zijn zoon Carlo, die vanaf zijn jeugd jaren door de straten van Chicago zwierf waar Al Capone de plak zwaaide als een ongekroonde koning. Maar niets liet toen veronderstellen dat de jonge Siciliaan eens een uitzonderlijk merkwaardige carrière zou maken. Het was het toeval dat er zich mee bemoeide.

Toen hij op zekere dag een vrouw ontmoette die hem ondanks zijn aandringen, gewoonweg afwees, stelde een zijner vrienden hem voor haar wat volgamer te maken door haar een weinig cocaïne of heroïne te doen innemen. Charley Luciano, zoals men hem toen noemde, volgde deze raad op en verkreeg wat hij verlangde, en stelde een duivels plan op toen hij zag dat zij, die hem tot dan toe zo minachtend bejegend had, thans aan zijn voeten lag te smeken om opnieuw gedrogeerd te worden.

Volgens dat systeem bouwde Luciano een uitgebreide prostitutiezaak uit, die, toen zij op haar hoogtepunt was, 1.200 van de mooiste meisjes van de USA in haar macht had en hem de fabelachtige som van één miljoen dollar per jaar opbracht.

Het was echter niet aan deze geslaagde onderneming dat hij zijn bijnaam “Lucky” of “geluksvogel” had te danken. Maar wel aan het feit dat hij “op wandel meegenomen” door drie doders van Jack Diamond en door hen voor dood achtergelaten, er tenslotte nog in slaagde zich tot aan de nabijgelegen politiepost op vijf kilometer daar vandaan, te slepen. Alzo de voornaamste bewaker werd van Diamond’s aanhouding en de enige gangster was die ooit van een dergelijke “wandeling” levend terugkeerde.

De Tsaar van de onderwereld in ballingschap

Met de grote zuiveringsactie die door Dewey werd ondernomen, keerden de kansen voor Lucky Luciano. Hij werd aangehouden, tot bekentenis gedwongen en tot levenslange opsluiting veroordeeld. Hij bleef gedurende 9 jaar, van 1936 tot 1945, in een cel in Sing-Sing en hij zou thans nog achter de tralies gezeten hebben indien hij tijdens de oorlog, bij de ontschepping van de Amerikaanse troepen op Italiaans grondgebied, geen kostbare inlichtingen had verschaft, en de geheime agenten die naar zijn geboortegrond werden gestuurd, geen nuttige contacten had bezorgd. Hij

rekende er op dat hem als tegenprestatie de vrijheid zou verleend worden: hij verkreeg die trouwens ook, maar niet op de manier die hij gedacht had...

Op zekere dag werd hij meegenomen door twee detectives van het F.B.I. (Federal Bureau of Investigation). Die brachten hem aan boord van een schip dat koers zette naar Napels en lieten hem verstaan dat hij naar Italië kon terugkeren en dat het Amerikaans grondgebied voortaan voor hem verboden domein was.

Lucky Luciano trok een scheef gezicht. Maar de Italiaanse regering keek nog meer op haar neus, toen zij haar wonderkind van zo'n aparte soort zag terugkeren. Maar Washington vroeg geen van beide partijen om hun mening...

Daar de Italiaanse regering hem het verblijf in Rome ontzegde, vestigde Luciano zich te Napels, als spaghettifabrikant, verzekerde dat het bij hem volle ernst geworden, was, en, de daad bij het woord voegende, huwde hij in november 1949.

De levensgezellin die hij zich uitzocht, was echter niet de eerste de beste, die er mee tevreden zou zijn te leven aan de zijde van een onooglijk fabrikantje. Zij heette Igea Lisoni, had de bewondering van gans het Milanese plebs afgedwongen door in de nachtgelegenheden van de stad zich aan zeer gewaagde dansen te begeven en stond bekend als een zeer grillige vrouw, wier diverse grote en kleine verlangens slechts zouden kunnen ingewilligd worden door de verkoop van duizenden ton spaghetti per dag.

De zaak van Lucky Luciano bereikte natuurlijk niet een dergelijk zakencijfer en de Italiaanse politie leidde hieruit af dat hij over verborgen bronnen van inkomsten kon beschikken, waarvan zij wel graag het fijne zou willen weten. Wel had men de zekerheid dat dit eigenaardig personage enorme kapitalen in de Verenigde Staten had achtergelaten en men wist zelfs zo ongeveer in welke zaken hij ze belegd had. Maar niets wees er op dat zijn kas van die kant uit gespijzigd werd. Welk duister zaakje had hij weer achter de schermen op touw gezet?

(Voetnoot bij deel 1: Exclusiviteit Keystone, Parijs en Het Belang van Limburg. Nadruk, zelfs gedeeltelijk, verboden.)

H.2. - De politie vergat een voornaam detail

Ondertitel: Het “Charter van Havana” in 1947 getekend, lag aan de basis van het neo-gangsterisme.

Het bleef voor de Amerikaanse politie, die, na de verklaringen van Beasley een onderzoek tegen hem had geopend, een raadsel van waar Lucky Luciano het geld betrok om op zo'n brede voet te leven: iedereen was het er vrijwel over eens dat het ergens moest vandaan komen, al beweerde Luciano van zijn kant ook dat ze rond zijn persoon een net van dwalingen gesponnen hadden.

In 1947 vestigde Luciano opnieuw de aandacht op zich toen hij, al had de regering hem ook een paspoort geweigerd, toch het middel ontdekt had om valse papieren in handen te krijgen en zich daarmee naar Cuba te begeven.

Zijn vertrek ging echter niet ongemerkt voorbij en de Cubaanse autoriteiten werden verwittigd, zodat de ongewenste bezoeker, toen hij te Havana voet aan de grond wilde zetten, een beleefd maar krachtig “neen” te horen kreeg, zodat hij onverrichterzake kon omkeren. Wel beijverden zich de vrienden van het “slachtoffer” om over deze maatregel een incident uit te lokken, maar het verbod was onherroepelijk: de Cubaanse minister van Buitenlandse zaken achtte het zelfs noodzakelijk langs de radio een boodschap tot het volk te richten, waarin hij betoogde dat alle vreemde bezoekers welkom waren in zijn land, maar dat het de plicht van de regering was te verhinderen dat Cuba zou herschapen worden in een handelscentrum van drogeermiddelen en blanke slavinnen.

Er bleef Lucky Luciano, die nog steeds door twee geheimagenten geschaduwd werd, niets anders over dan opnieuw sloop te gaan op het Turkse schip “Bakir”, dat koers zette naar de Middellandse Zee. Een maand later liep hij lusteloos op de stoepen van Genua te slenteren en vandaar keerde hij weer naar Napels, zonder enig oponthoud te Rome, daar de politie het hem formeel verboden had.

Toentertijd hechtte men niet zo heel veel belang aan deze uitstap, omdat hij maar van korte duur geweest was. Maar naderhand kwam de politie tot de vaststelling dat haar een hoogst belangrijk detail ontgaan was.

Tijdens zijn kortstondig verblijf te Havana had Luciano niettemin kans gezien om enkele vrienden te ontmoeten, en zich zelfs langdurig met hen te onderhouden met één van hen: namelijk Ralph Capone. Die was de broer en tevens de bondgenoot van de sinistere Al Capone en zou eveneens in de gevangenis terecht komen, niet wegens zijn misdaden, maar onder beschuldiging van belastingontduiking.

Het Charter van Havana

Zoals de politie veronderstelde, werd tijdens de ontmoeting tussen Luciano en Capone de oprichting besproken van de fameuze Maffia, die door Beasley zo heftig werd aangevallen.

Ralph zou Lucky te verstaan gegeven hebben dat “Murder Inc” langzaam aan het afsterven was, terwijl er nog steeds enkele zaken op afhandeling wachtten (de moord

o.a. te Nassau op de Bahama-eilanden, waarvan de Engelse miljardair sir Harry Oakis het slachtoffer werd). Men moest steeds voorzichtig zijn en personen die al te goed ingelicht waren en hun mond niet konden houden van de baan ruimen.

Daarenboven bleven er tussen sommige gewezen gangsters, die nu deftige burgers waren geworden, nog heel wat rekeningen te vereffenen. Degenen die er rechtstreeks belang bij hadden, wilden zich met dergelijke vuile karweitjes niet belasten, om hun sociale positie, die zij tijdens de oorlog (die zoveel herinneringen uitvaagt) verworven hadden, niet in gevaar te brengen, maar waren er wel voor te vinden om rijkelijk de een of andere organisatie te betalen, die zich in hun plaats er mee zou gelasten.

Indien dus de “oude garde” langzaam verdwenen was, dan kwam er een stel jongeren in de plaats, die evenmin van een klein gerucht vervaard waren. Toni Acardo en Jake Guzil controleerden het gebied tussen Chicago en Miami, Frank Costello en Joe Adonis bestreken de zone tussen Miami en New-York, terwijl Micky Cohen het gebied in Californië erfde, dat eens het rijk was geweest van Buggy Siegel.

Alle grote “bazen” zouden gelukkig zijn te weten tot wie zij zich voortaan konden wenden, wanneer zij hulp nodig hadden, want de tijd was voorbij dat de grote leiders er hun eigen doders op na hielden.

Er was dus een bloeiende onderneming op touw te zetten. Ralph stelde Lucky voor met hem een bondgenootschap aan te gaan. Waarom deed hij dit aanbod? Eenvoudig omdat de banneling twee kostbare troefazen in handen had.

Vooreerst vergde het punt stellen van een dergelijke organisatie en het aanwerven van enkele doders die tezelfdertijd behendig en discreet waren en waarop men met zekerheid rekenen kon, veel stielkennis... die Ralph Capone nu juist niet voldoende bezat, en ook enig kapitaal... en van Luciano was het geweten dat hij in de Verenigde Staten 20.000.000 dollar achtergelaten had.

Anderzijds moest men ook verhinderen, dat de zaak, even na haar stichting, weer uit zou sterven, zoals zulks het geval was geweest met Murder Inc.; daarom moest men zich van de onmisbare bescherming van enkele politici verzekeren. Capone kon dat niet, want zijn naam alleen reeds volstond om iedereen te den beven. Voor Luciano was zulks niet het geval. Zeker, rondom zijn persoon zweefde geen gerur van heiligheid, maar toen hij indertijd Tsaar van de onderwereld was, had hij ervoor gezorgd over een uitgebreid chantagemateriaal te beschikken.

Hij had er zich tijdens zijn proces niet van bediend, omdat hij goed wist dat Thomas Dewey, die buiten alle verdenking stond, zich door niets zou laten afschrikken. Thans was de toestand anders. De personen die bij Lucky nog steeds in het krijt stonden, zouden hem zeer goede diensten kunnen bewijzen om hem bij de gerechtelijke instanties te introduceren en er de nodige bescherming te verkrijgen.

Dit alles kon Luciano vanuit de vreemde bewerken, zonder zijn uitwijzingsbevel te overtreden. Ralph zou zich ter plaatse met de uitvoering belasten. Men zou de winst delen.

Dat was, volgens het gerechtelijk verslag, het geheime “Charter van Havana”, dat aan de basis lag van de zaak Oakes, het schandaal Costello, de epidemie van politieke moorden w.o. de moordpoging op Walter Reuther, de aanslag op de lokalen van de arbeiderssyndicaten, de wondere avonturen van Micky Cohen en de weerzinwekkende geschiedenis van de zwarthandel in kleine kinderen te Hollywood.

Al deze misdrijven werden door het neo-gangsterisme tijdens de laatste jaren in de Verenigde Staten gepleegd; zij waren zeer veelzijdig van aard, maar allen even brutaal van karakter...

H.3. De mooie Betty Renner wist te veel –daarom snoerde de nieuwe maffia haar de mond

Het wereldje van zakenmannen en politiciers op ver lof, mooie vrouwen en rijke nietsnutten, die elk badseizoen het strand van Florida bevolkt, werd in 1949 druk beziggehouden door een afschuwelijk en weerzinwekkend misdrijf, dal als de zaak Betty Renner betiteld werd.

Miss Renner werd zowat aanzien als de verpersoonlijking van de Amerikaanse “schoonheidskoningin”: zij was groot, slank, misschien wel wat “bijgewerkt”, maar in ieder geval, in haar geheel zeer aantrekkelijk.

Tijdens de oorlog fungeerde zij als bode van de Amerikaanse strijdkrachten en had sindsdien een heftige passie behouden voor het motorrijwiel. In Florida waar zij veelvuldig kwam in gezelschap van personen uit de hogere burgerij van New-York, wist men te vertellen dat zij het liefst van al in de vroege ochtenduren per moto rijden ging, nadat zij gewoonlijk hete eerste gedeelte van de nacht had doorgebracht op de dansvloer.

De wrede dood van Betty Renner

Onder de vertrouwde gezichten van Miami ontbreken natuurlijk de originaliteiten niet, die echter ongemerkt voorbij gingen. Betty Renner was een dezer originele figuren, en indien zij dan toch op zekere dag het voorwerp werd van ieders belangstelling, dan was dit omdat zij van een harer uitstappen per moto niet teruggekeerd was...

“Waarschijnlijk een wanhoopsdaad”, dachten degenen, die nader met haar in betrekking stonden.

Het toeval wilde echter dat de zaak ter ore kwam van een politieman, op het ogenblik dat niemand er nog aan dacht het gerecht van de verdwijning op de hoogte te brengen. zodat het heel toevallig was – vermits er geen klacht werd ingediend – dat er een onderzoek werd geopend en men de omtrek begon af te speuren. Maar de speurders keerden de ene na de andere terug en verklaarden dat zij niets gevonden hadden; de onderzoeksrechter was juist zinnens de zaak als een zelfmoord te klasseren.-, toen plots de telefoon rinkelde...

Twee agenten waren op het idee gekomen om, in plaats van hun opsporingen te beperken tot het strandgebied en de grote weg, dieper het land in te dringen, in een gebied van Florida dat haast nog even woest was als duizenden jaren geleden en waar in de bossen en moerassen slechts enkele arme blanken woonden en zwarten, die nog veel schameler waren.

In deze onherbergzame streek hadden zij Betty Renner weergevonden. Mishandeld, haast in twee geplooid met de benen tegen de borst, had men haar in deze houding in een enge kuil geduwd en aan haar lot overgelaten. Zij moest een vreselijke en langzame doodstrijd gekend hebben: toen men haar uit haar toestand bevrijdde, ongeveer 12 uur na haar vertrek uit Miami, had zij opgehouden te leven, maar haar lichaam was nog warm en de wetsdokters waren van oordeel dat zij gedurende ongeveer acht uur deze marteling doorstaan had, alvorens te sterven...

“De daad van een sadist!”, besloot het gerecht.

Daar men het achterlijke en brutale karakter van de plaatselijke inboorlingen kende en er rekening mee hield dat Miss Renner die nacht op stap was gegaan in een zeer uitdagende klederdracht, was deze verklaring voor de moord zeer waarschijnlijk. Wel had men geen enkel spoor van geweldpleging ontdekt, maar toch wezen de omstandigheden van het drama op de daad van een abnormale. De zaak werd zonder gevolg geklasseerd!

De onbekende en de barman

Een dubbel voorval zorgde er echter voor, dat de moord op Miss Renner op nieuw ter sprake kwam. Op 23 september bood zich uit eigen beweging een vrouw - wiens naam geheim gehouden werd – uit hetgeen volgt zal men gemakkelijk begrijpen waarom - op het hoofdkwartier van de Canadese politie te Toronto aan, vroeg naar de dienstoverste en verklaarde onomwonden:

“Ik kom u zeggen wat ik over de dood van Miss Renner weet. Zes jaar lang heeft zij een man naar haar pijpen laten dansen, omdat zij iets afwist van een misdaad, die op de Bahama's gepleegd werd. Daar zij tenslotte te veeleisend werd, heeft de kerel er kort spel mee gemaakt en haar uit de weg geruimd.”

De Bahama-eilanden vormen een archipel, die zich uitstrekt vanaf het schiereiland Florida tot aan Porto Rico. Het is tezelfdertijd een plezieroord voor miljardairs en een operatiegebied voor misdadigers van de meest diverse soort...

Daar de politie te Toronto de verklaring van de onbekende als zeer gewichtig beschouwde, verwittigde zij dadelijk haar ambtsgenoten te Nassau, hoofdstad van de archipel. De boodschap werd door M. August Roberts, adjunct-commissaris te Nassau, met veel belangstelling ontvangen: te meer daar hij een zeker verband meende te ontdekken tussen deze verklaring en een eigenaardig rapport dat hem uit Californië overgemaakt werd.

Dit rapport handelde over een barman te Oakland, een zekere Edward Majava, die zo onvoorzichtig geweest was aan een nieuwe cocktail, die hij zelf uitgevonden had, wat teveel van zijn eigen persoon toe te voegen. Hij had het mengsel “H-cocktail” gedoopt, naar de naam van de waterstofbom, en men moest toegeven dat het commentaar, dat hij bij zijn “H-cocktail” gaf, wel degelijk zeer gevaarlijk was. “Zoals ge me hier ziet staan”, zei de barman steeds tot zijn klanten, “kan ik u langdradig uitweiden over veel duistere zaken, o.a. over de dood van Sir Harry Oakis.”

Aan de mensen van Oakland zei deze neem niets, maar een politiemann die op zekere dag deze verklaring van Majava ter ore kwam, maakte er een rapport van op, en stuurde dat naar Washington, waar het een levendige belangstelling wekte.

Sir Harry was een miljonair (in pond sterling) tengevolge van heel wat bijvalletjes als mijnopzichter en hij was een goede bekende te Nassau, Florida en New-York, waar zijn dochter getrouwd was met een Franse edelman, graaf Alfred de Marigny.

Op een morgen van 1943 had men hem (Sir Harry) dood gevonden, aan boord van zijn yacht, dat in de haven van Nassau voor anker lag. Zijn lijk lag half-verkoold in de scheepskooi, alles scheen geregeld om aan een ongeval te doen denken. De

lijkschouwing wees echter uit dat de moord te wijten was aan twee revolverkogels en dat de brand slechts na de moord gesticht werd.

Zware verdenkingen wogen op de graaf van Marigny en men hield hem aan. Maar hij werd weer op vrije voeten gesteld na een proces dat zoveel sensatie verwekte in volle oorlog als de frontberichten. De vraag "Wie heeft Sir Harry Oaks vermoord?" bleef onopgelost.

En thans beweerde de barman Majava dat hij de sleutels van het geheim kende en was er een onbekende bij de politie te Toronto komen verklaren dat Betty Renner vermoord werd omdat zij eveneens van de ware toedracht van het geval op de hoogte was en er haar voordeel had uitgetrokken.

Het feit dat Majava , alvorens barman in Californië te worden op de Bahama-eilanden boordmechanieker geweest was , overtuigde de politie er nog meer van dat zij zich ditmaal op het goede spoor bevond....

H.4. Philip Cohen overtrad het ongeschreven reglement – maar hij had zonder de waard gerekend

De autoriteiten van Oakland, die het risico niet wilden lopen dat de barman Majava naar de eeuwigheid zou geholpen worden alvorens hij zijn geheim aan iemand van het gerecht had kunnen meedelen, beschuldigden hem van openbare dronkenschap, een motief dat volstond om hem in een cel van de centrale gevangenis in verzekerde bewaring te stellen.

Daar werd hij door de politiechef van Nassau, die per speciaal vliegtuig overgekomen was, langdurig ondervraagd. Majava ontkend eerst dat hij van de moord iets afwist, maar tenslotte legde hij toch volgende verklaring af:

“Sir Harry Oakes werd gedood door een persoon, wiens naam ik niet ken. Twee vrouwen echter kenden hem en dat waren Betty Renner en Betty Roberts.”

Betty Renner was vermoord en zou dus nooit meer spreken. Betty Roberts daarentegen, leefde nog en haar naam bracht voor de eerste maal de politie op het idee dat de moord kon gepleegd zijn door toedoen van de Murder Inc., die handelde voor rekening van een onbekende, die geïnteresseerd was aan de verdwijning van Sir Harry. Niet dat Miss Roberts een misdadigster was. Zij was getrouwd met een Amerikaanse zakenman, van Russische afkomst en was, evenals Betty Renner, een goede bekende op het strand van Florida: zonder aanspraak te kunnen maken op een prijs van deugdzaamheid, liep zij ook niet verder uit de schreef dan de meeste andere vrouwen die het doorgaans met de moraliteit zo nauw niet nemen.

Alvorens echter tot deze standing te geraken, was Betty Roberts – een verrukkelijke blonde met een slanke gestalte – eerst model geweest voor een modehuis, vervolgens show-girl in verscheidene vermakelijkheden van Broadway en had, in deze omstandigheden, kennis gemaakt met Da?nen Runyon?, een lid van de Murder Inc, indien men trouwens geruchten mocht geloven telde zij verscheidene vrienden onder deze moordenaarsbende.

Dat alles moest nog bewezen worden, maar toch zou het de moeite lonen Betty Roberts dadelijk te ondervragen. Daarom ook liet het hoofd van de politie te Nassau, die onvermoeibaar zijn opsporingen voortzette, haar te Miami te interviewen...

Het plan van de “kleine snuffelaar “

Hierna verwachtte men zich aan een reeks sensationele aanhoudingen. Maar tot ieders verwondering verklaarde de gerechtsdienaar, toen hij Miss Roberts na een onderhoud van verscheidene uren verliet, “dat hij helemaal niets te zeggen had, omdat hij niets speciaals vernomen had.”

Vanaf dat ogenblik scheen de zaak Oakes voor altijd geklasseerd. Nochtans bleef er een typisch detail over: de onbekende van Toronto,, de indiscrete barman Edward Majava en de blonde Betty Roberts verdwenen alle drie.

Een wraakneming, zoals dit geval was geweest met Betty Renner? Neen. De drie hoofdrolspelers van dit macabere avontuur kregen alle drie de gelegenheid om zich

uit de voeten te maken en zich in veiligheid te stellen tot het ogenblik dat men hen opnieuw zou nodig krijgen, want de inlichtingen, die met stukken en brokken verzameld waren, toonden duidelijk aan dat men voor een geval stond, dat veel ingewikkelder was dan men aanvankelijk had gedacht.

Degene die de dood van Sir Harry inspireerde, bleef voorlopig nog onbekend: de politie van drie nationaliteiten (Amerikaanse, Britse en Canadese) was er nochtans zeker van dat dit geen gangster was, maar iemand uit de hogere wereld die een persoonlijk belang had bij de verdwijning van de miljardair en zich de diensten had verzekerd van beroepsdoders.

Murder Inc. was uitgeroeid geworden door O'Dwyer in 1940, maar enige leden van deze sinistere organisatie waren nog beschikbaar. De onbekende vijand van Sir Harry had zich gericht tot een van hen, een zekere Philip Cohen, bijgenaamd "de kleine snuffelaar".

Ofschoon Cohen zich "uit de zaken teruggetrokken had", nadat hij ontsnapt was uit de mazen van het "net O'Dwyer" door verscheidene zijner medeplichtigen te verklikken, aanvaardde hij het zaakje op te knappen omdat hij zich liet verleiden door de fabelachtige som die men hem aanbood. Wegens de vuile toer die hij de Murder Inc gespeeld had, waande hij zich inderdaad niet meer in veiligheid te New-York en hij dacht dat de premie die hij voor de moord op Sir Harry ging opstrijken, hem de middelen zou verschaffen om uit te wijken naar veiliger streken in een neutraal land (een republiek van Centraal Amerika b.v.), waar hij met zijn kapitaal een interessante onderneming kon op touw zetten.

Al was Cohen alles behalve een lafaard, dan kwam hij toch tot het besluit, toen hij van alles poolshoogte had genomen, dat een man uit de weg ruimen, die zo hoog in aanzien stond als Oakes, ernstige risico's met zich meebracht, en daarom zocht hij naar een middel om een misdaad door een derde te laten bedrijven en de premie toch op zak te houden.

Het toeval kwam hem ter hulp: hij kwam tot de ontdekking dat een vrouw uit de New-Yorkse hoge kringen, een tiental jaar geleden in de dienst van Lucky Luciano had gestaan, en dat deze vrouw thans intieme betrekkingen onderhield met Oakes. "De "kleine snuffelaar" slaagde in zijn gewetenloze plannen en wist van deze vrouw een moordenaars te maken.

De Maffia aan het werk

Zolang Murder Inc bestaan hadden, bewaarden de leden ondanks hun schurkenstreken, een zeker eergevoel: nooit bedienden zij zich van geheimen die zij in dienstverband vernomen hadden, tegen degene die hen in vertrouwen genomen had. Maar ook deze regel werd door Cohen overtreden. Hij bracht Betty Renner van de ganse geschiedenis op de hoogte, opdat deze tezelfdertijd én bij de moordenaars én bij de aanstoker druk zou kunnen uitoefenen. Betty en Cohen verdeelden het geld, dat zij aldus in handen kregen. Zij dachten dat aan deze handelwijze niet het minste gevaar verbonden was, dat hun slachtoffers, moegekweld, hen op hun beurt zouden uit de weg ruimen, omdat zij in de waan verkeerden, dat de beroepsdoders praktisch uitgeroeid waren.

Zij hadden echter niet voorzien dat Luciano en Capone besloten hadden de activiteiten van de Murder Inc te hervatten en verder uit te breiden. Maar de man en de vrouw, die tot dan toe aan de willekeur van Cohen overgeleverd waren, hadden wel iets van dit avontuur vernomen (misschien wel omdat de vrouw nog steeds in betrekking stond met Luciano).

In ieder geval sloten Luciano en Capone in 1947 hun overeenkomst. In 1948 werd Betty Renner – zoals wij reeds uitlegden – op en wrede wijze vermoord. Op 16 september 1949 vond men “de kleine snuffelaar” doorzeefd met kogels ine en verlaten hoek van Long Island. De “Zwarte Hand” ging snel te werk.

Men zou echter moeten geloven dat Cohen ondanks zijn gemeenheid, toch nog een trouwe vriendin had, vermits zes dagen na de ontdekking van zijn lijk de onbekende van Toronto, het geheim onthulde van de dood van Betty Renner.

Tot zover was de politie thans met haar onderzoek gevorderd. Waarom heeft de politie uit de zaak Oakes sindsdien niet het enige voor de hand liggend besluit getrokken? Omdat degene, die de werkelijke aanstoker tot de moord op Sir Harry achter de schermen verborgen bleef en men zeer moeilijk werkelijk overtuigende bewijzen in handen kon krijgen.

De Zwarte Hand was slechts een werktuig, e en onderneming van moordpartijen. En zij had bewezen dat zij er kort spel mee maakte.

Enz ...